

D ů v o d y:

K povolení prozatímního opatření ku zajištění peněžitých pohledávek vyžaduje se dle § 379 odstavec druhý ex. ř., aby tu bylo ohrožení nároku navrhovatelova určitou činností odpurcovou, která by pravděpodobně mohla dobytí pohledávky navrhovatelovy podstatně ztížit nebo zmařit. Doznání odpurcovo před svědky, že jest v zoufalé finanční a hospodářské tísní, že nemůže platit, nejsa s to, prodati zboží, že ho věřitelé upomínají, hrozíce mu žalobami, poukazuje sice na absolutní zhoršení celkového majetkového stavu dlužníkovy, avšak nedoličuje nijaké jeho pozitivní činnosti, která by dobytí nároku navrhovatelova přímo ohrožovala. Nevyhovuje tudíž návrh na povolení prozatímního opatření jasnému zákonnému požadavku § 379 odstavec druhý ex. ř.

Čís. 2043.

»Třetí osobou« (§ 11 odstavec druhý nesp. říz.), jde-li o prohlášení za mrtvého, nejsou pouze dědicové nezvěstného, nýbrž i osoby jiné.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1922, R I 1311/22.)

V řízení o prohlášení Pavla B-a za mrtva nevyhověl Nejvyšší soud rekursu do usnesení rekursního soudu, odmítnuvšího rekurs Marie B-ové pro opožděnost.

D ů v o d y:

Usnesení zemského civilního soudu v Praze ze dne 25. května 1921, pokud jím byl soudem ustanoven 1. březen 1918 jako den, jehož Pavel B. nepřežil, nabylo právní moci uplynutím lhůty rekursní, ježto žádným z účastníků nebylo tomuto výroku odporováno. Stížnost, podanou proti němu teprve 18. září 1922 Marií B-ovou, právem rekursní soud odmítl jako opožděnou, poukávav k ustanovení § 11 odstavec druhý nesp. pat., neboť toto ustanovení vylučuje, by vyhověno bylo opožděné stížnosti, když je tu nebezpečí, že by změnou usnesení mohly býti poškozeny osoby třetí. Třetími osobami nelze však po rozumu § 11 odstavec druhý nesp. říz. rozuměti pouze dědice nezvěstného, neboť usnesení o prohlášení za mrtva dotýká se svými soukromoprávními účinky také zájmu osob jiných, než jen nejbližších příbuzných, a proto nestačí ani, že stížnost dovolací spolupodepsali na znamení svého souhlasu matka a sourozenci osoby, za mrtvou prohlášené.

Čís. 2044.

V dražebním řízení dle § 352 ex. ř. platí co do přípustnosti opravných prostředků předpisy exekučního řádu.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1922, R I 1343/22.)

V dražebním řízení o zrušení spoluvlastnictví potvrdil rekursní soud usnesení prvního soudu, jímž byly schváleny dražební podmínky. Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody:

Dražební řízení dle § 352 ex. ř. jest ve své podstatě řízením exekucním, ježto se jím realisuje právoplatný rozsudek, ukládající straně povinnost, svoliti ku zrušení spoluvlastnictví nemovitostí, nyní do dražby daných. Platí tudíž pro řízení toto zásadně předpisy exekučního řádu s úchylnou, v § 352 ex. ř. výslovně vytčenou, že totiž úkony upravené v §§ 273 až 280 nesp. říz. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. řídí se těmito předpisy. Z toho plyne, že přípustnost dovolací stížnosti dlužno posuzovati dle zásad exekučního řádu a platí tedy ustanovení § 528 c. ř. s., pro exekuční řízení též přijaté (§ 78 ex. ř.), dle něhož proti rozhodnutí soudu druhé stolice, kterým bylo potvrzeno usnesení soudu prvního, jest dovolací stížnost nepřipustnou.

Čís. 2045.

Nepřípustným jest dovolání do srovnalých rozsudků nižších soudů ve věci do 1.000 K, rozhodl-li prvý soud druhým rozsudkem z jiných důvodů, než ohledně kterých projevil odvolací soud ve zrušujícím rozhodnutí právní názor.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1922, Ry I 321/22.)

Nejvyšší soud odmítl dovolání do potvrzujícího rozsudku odvolacího soudu ve věci, oceněné na 1.000 K.

Důvody:

Právním poukazují žalovaní v dovolací odpovědi na to, že je pochybné, zda dovolání je přípustným. Usnesením odvolacího soudu ze dne 18. června 1921 zrušen byl prvý rozsudek prvního soudu ze dne 7. dubna 1921. Soud odvolací v něm poukazuje na to, že žalobce dovozuje vlastnictví z okolností, v žalobě tvrzených, a opírá je o předpis § 418 obč. zák., nesdílí právního názoru prvního soudce, dle něhož rozhodl, že dle důkazů žalovanými předložených, vlastnictví ke sporné chalupě nabyli žalovaní a že neprávem se žalobce proti nim vlastnictví domáhá, prokazuje pouze slabší právo, než-li prokázali žalovaní, a nařizuje soudu prvnímu by o skutkových okolnostech, tvrzených oběma stranami o nabytí vlastnictví, učinil patřičná skutková zjištění a pak znova rozhodl. Druhým rozsudkem zamítl soudce žalobu z důvodu, že žalobce neprokázal náležitosti nabytí vlastnictví ve smyslu § 418 obč. zák. Tento rozsudek odvolací soud nyní napadeným rozsudkem potvrdil. Z toho patrno, že nový, druhý rozsudek soudu prvního zamítá žalobu z důvodu zcela nových, než se stalo v prvním jeho rozsudku, z důvodu, o nichž soud odvolací ve svém zrušovacím usnesení právního názoru nijak neprojevil a prvý soud nijak nevázal (§499 odstavec druhý c. ř. s.) a že tedy v tom směru jde o rozhodnutí dvou stolic, na sobě úplně nezávislá. V takovém případě však dle motivů zákona nelze použití ustanovení § 502 odstavec čtvrtý c. ř. s., naopak platí zásada odstavce třetího, dle něhož jest dovolání nepřipustným proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu, když předmět sporu, o němž